

tingsudvalget, er bedre end den, vi tidligere havde, og jeg haaber derfor, den maa blive vedtaget.

Med Hensyn til § 13 vil jeg gerne for mit eget Vedkommende gøre den Bemærkning, at jeg med den allerstørste Betænkelighed ser, at man paatænker at give Justitsministeren Dispensationsret, saa at han kan tillade Ægteskab mellem Personer, af hvilke den ene har været gift med den andens Slægtning i ret op- og nedstigende Linie. Jeg ved, at dette ikke vil have stor Betydning, fordi der er draget snævre Grænser for Udøvelsen af denne Dispensationsret, men jeg forbeholder mig dog at stille Ændringsforslag om, at Paragraffen føres tilbage til den Form, den havde i de tidligere Lovforslag.

Jeg savner en lille Smule en Bestemmelse, vi ogsaa havde i de tidligere Lovforslag, nemlig at Brudeparret skal afgive en skriftlig Erklæring paa Tro og Love om, hvorvidt nogen af Parterne har Børn udenfor Ægteskab, overfor hvilke de har Forsørgelses- eller Bidragspligt.

Hvad Lysningsreglerne angaar, vil jeg i det store og hele kunne tiltræde dem; det forekommer mig, at Landstinget har været heldigt med Formuleringen. Dog vil det maaske nok vække nogen Opmærksomhed, at man er gaaet saa vidt, at Folk, der vil kirkelig vies, kan foretage Lysning gennem Tinglæsning — og omvendt —, men jeg ved, at man fra visse Sider sætter megen Pris paa denne Bestemmelse, og stor praktisk Betydning vil den jo ikke kunne faa.

Med Hensyn til § 26 ønsker jeg kun at sige — men det er en rent personlig Bemærkning —, at jeg vilde have foretrukket, at Lovforslaget havde beholdt den Form, hvori det blev fremsat af Justitsministeren. Den Gang lød Bestemmelsen saaledes: Fritagelse for Lysning, saavel kirkelig som borgerlig, kan ske i Henhold til kongelig Bevilling i Overensstemmelse med de hidtil fulgte Regler. I Landstinget har man tilføjet: naar særlige Grunde taler derfor. Det er naturligvis rigtigt, at vi ikke har et særlig godt Skatteobjekt for os her, men paa den anden Side kan man ikke se bort fra, at Statens Indtægt af Vielsesbreve har været meget betydelig. I 1919 var den 168 000 Kr., og netop i Tider, da man skal spinke og spare paa alle Punkter, er det saa sin egen Sag, at Staten giver en saa stor Indtægt fra sig, men at Paragraffen, saaledes som den nu er formuleret, rent principielt set kan være bedre end den

tidligere foreslaede Bestemmelse, skal jeg ikke benægte.

Om Kapitel IV, der handler om Vielse, skal jeg ikke udtale mig nærmere. Spørgsmaalet om tvungent borgerligt Ægteskab har været i den Grad udtømmende behandlet her i Tinget, at det forekommer mig, at der intet som helst nyt kan siges derom; den saakaldte fakultative Ordning har min fuldeste Tilslutning.

Reglerne om Separation og Skilsmisse kan der være en og anden Bemærkning at gøre til. Jeg synes godt om, at der i § 59, der handler om et Ægteskabs Opløsning ved Dom paa Grund af Ægteskabsbrud, er tilføjet, at det i Dommen kan bestemmes, at den skyldige Ægtefælle ikke kan indgaa nyt Ægteskab forinden Udløbet af et vist Tidsrum, der højst kan sættes til 2 Aar, men jeg ser ikke rettere end, at man vil komme til at mangle en tilsvarende Regel for Tilfælde af Ægteskabs Opløsning ved Bevilling. I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg er noget betænkelig ved Lovforslagets § 66, hvor der staar, at i de Tilfælde, hvor en Ægtefælle er berettiget til at faa Separation eller Skilsmisse ved Dom, kan Afgørelsen, naar begge Parter har fremsat Begæring derom, træffes ved Bevilling, der udfærdiges i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler. Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Undtagelse vil opluge Reglen, det staar for mig i al Almindelighed som det bedste, at det bliver Domstolene, som kommer til at træffe disse Afgørelser, ikke Bevillingsmagten.

Med Hensyn til § 72 vil jeg sige, at jeg i og for sig kunde have ønsket, at det blev Hovedregelen, at naar et Ægteskab opløses ved Skilsmisse, skulde Bestemmelsen om Underholdsbidraget til den anden Ægtefælle være endelig, medmindre der blev taget Forbehold. Lovforslaget har den modsatte Regel. Det er naturligvis et Spørgsmaal, der kan debatteres.

Jeg bemærker, at man i § 74 har beholdt den gamle Regel, at Afsoning ikke kan anvendes for det Hustruen paahvilende Underholdsbidrag til Manden. Det har min fulde Sympati, at man ikke skal lade Hustruen indsette til Afsoning, men jeg vil dog sætte Fingeren paa denne Bestemmelse for at vise, at den rent matematiske Ligestilling af Manden og Kvinden i Ægteskabet ikke kan gennemføres fuldt ud.

Med Hensyn til Mæglingsreglerne, navnlig § 71, kunde der være en eller anden Bemærkning at gøre, bl. a. tror jeg, at Forligs-